

Josef Hora: *Čas, bratr mého srdce*

Potoky mezi vrbovím,
motýlí louky domoviny,
dny, procházející se růžovým
úsvitem rovin mezi stíny,

ustaňte v běhu, dny větrné,
postavte do trávy své stany.
Ruka, jež ticho roztrhne,
vymyje šátkem tmy mé rány.

Jiný vítr a jiný den,
mocnější slunce nad hlavami.
A k jiným hvězdám, v jiný sen
nebesa otočí se s námi.

Čas, bratr mého srdce, jež jde
a odměřuje mi hodiny bytí,
zaváhá, zhrouť se do tváře mé,
usne a zavoní jak kvítí.

(ze sb. *Struny ve větru*, 1927)

Jaroslav Seifert: *Vosková svíce*

Z šumících úlů přišla
a z vůně sterých květin
sestřička medu,
v němž koupala se předtím,
než z této vonné lázně
andělské ruce ji zvedly,
v měsíci lásky
včely jí roucho předly.
Když člověk mrtev k nohám
jí padne jako spící
na vlečku černých stínů,
tu rozčísne svou kšticí
a po voskovém těle
jí žhavá slza skane:
pojd' se mnou, mrtvý milý,
lůžko je rozestlané.

(ze sb. *Jablko z klína*, 1933)

Richard Weiner: *Mrtví ptáci*

Růžence mrtvých ptáků zdobí

výkladce zvěřinářství,
a čokoládové kuchařky z ostrova Martinique
s karakem sedícím ještě spolehlivěj
nežli kreolský katechismus,
říkají na nich ranní otčenáš.

Na mramorových deskách před krámy však
mrtvolky de grand luxe.
(Myslím, myslím na krásné katafalky
zesnulých králů,
tasené rapíry kolkolem brání obřadně
slzám by tekly.)
Hledí si jich důstojně bělostný zřízenec
vznešených jakýchsi pompes funebres,
a firmě oné svěříme jednou rádi
péči o duši svou,
neboť mrtví dekorativní jsou ovšem po pravici.

A jak tu leží, naznak, ve slávě bobkových lístků,
a v zobáčku, který nic jiného nyní už neumí,
rudou z voskovaného organtýnu svírají sedmikrásu,
zatímco nad citrónový val kupecké sluníčko stoupá
(myslím, myslím na žence spící o polednách,
šátkem na tváři,
a štvavý karafiát na nalitých živůtcích děvčat),
koho by tu napadlo, ptáček že z příčiny jiné
očka svá možná zamknul, nežli že chtěl!?

Růžence mrtvých ptáků zdobí
výkladce zvěřinářství,
a na dlažbu pizzicato, pizzicato, ano,
to je jejich krev.
Tamtéž, tamtéž bobkový list se temní,
horkých pásem pomyslné metrum
shání v kupu rozuteklou vřavu
záludné ulice Vignon,
a v pozorných očích kuchařčiných
žhne ostrov Martinique.

Růžence mrtvých ptáků zdobí
výkladce zvěřinářství,
prosebně ohnuté nožky chlácholí, ó, chlácholí
nemožné naděje,
zatímco křídla, broky těžce splihlá,
už nic.
Skrčené pahýly mrtvolek de grand luxe však
střeží se, střeží čehosi úkladného,
(neboť mrtví jsou podezíraví)
kterak to chápat uprostřed takové selanky,
a proč se bránit, jsouce onamo!?

Růžence mrtvých ptáků zdobí
výkladce zvěřinářství,
a čokoládové kuchařky z ostrova Martinique
říkají na nich otčenáš,
uzounké ručky v chevreaux rukavičkách,
aniž je dojaly zobáčky držící sedmikrásu,
lechtají hrudi úhledných ptáků, z nichž někteří
zdvořile se smějí.

Ale smíšek nesmíšek peče se jednostejně
na ohni révovém, jenž dává dobrou chuť
Rožeň se točí,
a skrčené pahýly podezíravých mrtvých
brání se na všechny strany.
(Čemu však, čemu i teď ještě?)
Někteří lidé druhdy si také vzpomenou,
věci tyto možná že lítaly,
kupec však, bodrý, jemuž jsou požehnáním,
ze všech lidí nejméně vzpomíná, nejméně,
že tyto věci
lítaly včera ještě.

(ze sb. *Zátiší s herbářem, kulichem a kostkami*, 1929)